

Arrest

nr. 101 583 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. BUYTAERT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische man, geboren op 14 oktober 1981 in Bagdad in Irak. U bent Iraaks staatsburger. U bent sjietisch moslim. U woonde bij uw ouders in de wijk al-Kadhimiya in Bagdad. U hebt sinds mei of juni 2007 een vrouwenschoenenwinkel in de wijk Mansour. In juli of augustus 2008 begon u een seksuele relatie met één van uw klanten, de vrouw van een ambtenaar. Zij kwam meerdere keren per maand naar uw winkel. Deze relatie duurde tot eind 2011.

Op 20 oktober 2011 kreeg u ruzie met de eigenaar van een zaak die dicht bij de uwe lag in Mansour. U zegt dat hij lid is van het Mehdileger. Hij beledigde u en vroeg u geen muziek meer te spelen in uw winkel. U verklaart dat hij een religieuze man was en dat in zijn winkel hoofddoeken werden

verkocht, terwijl in uw zaak ongesluierde vrouwen kwamen winkelen. U hebt op uw beurt hem en M.A.-S.(...) beledigd.

Op 22 oktober 2011 vond uw vader, toen hij 's morgens uw winkel opende, een brief van het Mehdileger waarin er gesteld wordt dat de afdeling van al-Kadhamiya u zou moeten ondervragen. U hebt de brief van uw vader gekregen toen u zelf naar de zaak kwam rond de middag. U hebt de zaak weer verlaten en niet gereageerd op de brief.

Op 28 oktober 2011 ontplofte er een bom die vlak voor uw winkel werd gelegd. U was op dat moment niet aanwezig. Uw vader was aanwezig en raakte zwaar gewond. Hij ligt nog steeds in het ziekenhuis ten tijde van uw gehoor op het CGVS. Uw vriendin liep lichte verwondingen op en de drie lijfwachten van uw vriendin kwamen om het leven. Verder was er niemand aanwezig. Een bevriende handelaar uit de buurt, A.(...), zei u niet naar uw zaak te komen. De autoriteiten zouden immers op zoek zijn naar u. U verklaart dat u ervan verdacht werd een aanslag te hebben willen plegen op uw vriendin. Niemand wist immers van jullie relatie. U zou ook gezocht worden door het Mehdileger omdat u hen beledigd heeft. U ging niet naar de zaak. U ging naar het ouderlijk huis van deze A.(...) in de wijk Hurriya.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U bent op 6 november 2011 uit Irak richting België vertrokken. Hier kwam u aan op 8 november 2011. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door het Mehdileger omdat u hen beledigd heeft. Ongeveer een maand voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal is het Mehdileger uw ouderlijk huis binnengevallen. Ze hebben het geld en goud van uw moeder meegenomen en haar en uw jongere broer verdreven uit het huis. Uw andere broer werd meegenomen door hen. Sindsdien heeft uw familie niets meer over hem vernomen.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 24 mei 2009, de woonkaart op naam van uw vader, een medisch attest op naam van uw vader, afgegeven op 30 november 2011, de brief van het Mehdileger, zonder datum, een document dat werd afgegeven door de Belgische politie waaruit blijkt dat u verklaart hebt uw bijlage 26 te hebben verloren, afgegeven op 25 januari 2012, een USB-stick met daarop de afbeeldingen van twee attesten in verband met de aankoop van schoenen, afgegeven in 2011, een afbeelding van de huurovereenkomst, voor de winkel, afgegeven op 6 mei 2007, twee filmfragmenten van de aanslag op uw zaak, zonder datum, een scan van de brief van het Mehdileger en van het medisch document van uw vader."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, art. 48/3 en 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur". Het middel, dat twee onderdelen bevat, wordt uiteengezet als volgt :

"2.1.1. Eerste onderdeel : Weigering van de hoedanigheid van vluchteling : schending van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, art. 48/3 juncto 62, art. 57/6 en art. 57/7ter van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoeker er niet in slaagt om het bestaan van een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag verworpen, zeggende dat:

De bewering dat verzoeker gevisieerd wordt door het Mehdileger niet geloofwaardig is.

De kern van zijn asielrelaas nopens de aanslag op zijn vrouwenschoenenwinkel en de gebeurtenissen die daarvan het gevolg zouden zijn, niet geloofwaardig is.

De algemene geloofwaardigheid van verzoeker is aangetast door ongerijmdheden in zijn verklaringen.

De geloofwaardigheid verder op de helling wordt gezet door tegenstrijdige en incorrecte verklaringen over de identiteitsdocumenten van verzoeker.

Verzoeker zal hierop terugkomen in wat hieronder volgt.

Het CGVS stelt dat de bewering dat verzoeker geviseerd wordt door het Mehdileger niet geloofwaardig is.

Als grondargument haalt verwerende partij daartoe aan dat verzoeker niet volledig kan uitklaren waarom hij dermate onvoorzichtig is geweest om het Mehdileger te beledigen. Het is wel erg veel gevraagd dat verzoeker zich rationeel moet kunnen verantwoorden waarom hij in een ruzie met een nabije handelaar, ertoe is overgegaan bepaalde beledigingen te uiten aan het adres van deze man en M.A.-S.(...), de oprichter van het Mehdileger, ook al kon verzoeker weten dat deze man behoorde tot het Mehdileger en dat dit misschien wel vrij gevaarlijk kon zijn. Deze andere winkelier had verzoeker beledigd en kwam hem onder andere vertellen wat hij wel en niet mocht doen in zijn eigen winkel. In de emotie van het oplaaien van een ruzie, waarvan de wortels er reeds lagen, komen er dikwijls minder tot zelfs allesbehalve rationele woorden naar boven. Dit is niet meer dan menselijk. In de uiteindelijke botsing van een vooruitstrevende vrouwenschoenenwinkel waar (ook) ongesluisde vrouwen over de vloer kwamen met een traditionele conservatie hoofddoekenwinkel, zijn blijkbaar dergelijke woorden naar boven gekomen waarbij verzoeker op het ogenblik zelf niet heeft stil gestaan welke verregaande gevolgen dat kon hebben voor hemzelf en zijn familie. Verwerende partij onderzoekt de handelingen van verzoeker, in deze emotioneel geladen omstandigheden, aan de hand van de maatstaf van de abstract en voortdurend rationele persoon. Verwerende partij doet zo het 'alleen kwaad-zijn' van verzoeker af als onvoldoende verklaring, alsof dit sowieso geen geldige verklaring kan zijn. Meer zelfs, het CGVS verwacht van het menselijk 'kwaad-zijn' van verzoeker een volledige uitklaring. Dat gaat uiteraard niet op.

Verwerende partij trekt de oproepingsbrief van verzoeker in twijfel die hij twee dagen na deze ruzie zou hebben ontvangen. Niettemin neemt het CGVS zelf al deze stelling in: "deze brief vertoont helemaal niet de kenmerken van een oproepingsbrief maar stelt enkel dat de lokale afdeling van het Mehdileger maatregelen zou moeten nemen om u te verhoren". Deze brief ging zoals ook bleek uit van het kantoor van M.A.-S.(...) en was gericht aan een ander bureau van de Sadr-beweging. Uit eigen beweging laat het CGVS al dus blijken wat er concreet in deze brief staat aan de hand van de vertaling in het administratieve dossier. Het feit dat verzoeker heeft verklaard dat als men een dergelijke brief ontvangt, men zich binnen de twee of drie dagen moet melden bij het kantoor van de Sadr-beweging, is niet in tegenspraak met de bewoordingen van deze brief. Verzoeker gaf deze persoonlijke bevinding mee en was niet de inhoud van de brief aan het vertellen op dat ogenblik. Zoveel is duidelijk. Verzoeker heeft niet gezegd dat er in de brief stond dat men zich binnen de twee of drie dagen moest melden bij dat kantoor. Enkel heeft verzoeker verklaard dat men zich doorgaans binnen die periode dient te melden bij datzelfde kantoor bij ontvangst van een dergelijke brief.

Dat deze brief duidelijk een kopie zou zijn volgens het CGVS en de opmerking dat dit door eenieder kan worden opgesteld, doet niets af van aan de coherentie van het verhaal van verzoeker met dit voorgelegd stuk, wel integendeel.

In de opvatting van het CGVS is de kern van het asielrelaas van verzoeker nopens de aanslag op zijn vrouwenschoenenwinkel en de gebeurtenissen die daarvan het gevolg zouden zijn, niet geloofwaardig.

Verwerende partij houdt voor dat er geen enkel bewijsstuk is dat voldoende gewicht heeft om zijn beweringen te staven. Nochtans legde verzoeker hiervan opnieuw diverse stukken over aan verwerende partij die zijn beweringen staven, kracht bijzetten of minstens ondersteunen.

Vooreerst zijn er de twee attesten op de USB-stick in verband met de aankoop van schoenen, nog afgegeven in 2011. Dit is van het jaar dat verzoeker is vertrokken vanuit Irak naar België en wijst dus op recente activiteiten van zijn vrouwenschoenenwinkel. Meer dan een aanvankelijke opsomming door het CGVS in de bestreden beslissing van voorgelegde bewijsstukken, doet het CGVS hier niet mee. Deze stukken worden verder niet meer besproken, minstens zeker niet gericht behandeld. Hiermee schendt het CGVS duidelijk de zorgvuldigheidsplicht, door dit niet op te nemen, te onderzoeken en te evalueren in haar beslissing. Ook de materiële motiveringsplicht wordt met voeten getreden door dit aanwezige stuk niet met redenen te beargumenten en de besluitvorming.

Ten tweede is de (scan van) de huurovereenkomst neergelegd voor het handelspand waarin de vrouwenschoenenwinkel van verzoeker was gevestigd. Hoewel deze overeenkomst niet alles in detail vermeldt, zoals het CGVS ook aanduidt, werd dit document afgegeven op 6 mei 2007. Dit ligt perfect in de lijn met de verklaringen van verzoeker die zei dat hij zijn vrouwenschoenenwinkel in de wijk al-Mansour startte sinds mei of juni 2007.

Verzoeker legde ook twee filmpjes voor, opgeslagen op de USB-stick, waarop beelden van de aanslag te zien zijn. De beelden worden door het CGVS echter als te onduidelijk bestempeld zodat zij niet bruikbaar zouden zijn als bewijsmateriaal van de aanslag. Verzoeker aanvaardt dat niet alle opgesomde factoren te zien zijn, doch niettemin is dit een aanwijzing van de gepleegde aanslag naast de andere bewijsstukken en verklaringen.

Verzoeker bracht tevens een medisch attest voor met betrekking tot zijn vader die na de explosieaanslag in al-Mansour naar het ziekenhuis werd gebracht. Het CGVS verwijt verzoeker onder

meer dat dit medisch document allesbehalve professioneel zou ogen, wat zou onder andere volgt uit het ontbreken van de datum van opname en de datum van ontslag uit het ziekenhuis. Nochtans verklaart het CGVS zelf dat dit document werd afgegeven op 30 november 2011, hetgeen exact in de periode valt die verzoeker aangeeft van desbetreffende aanslag op 28 oktober 2011 en de daaropvolgende (aanvankelijke) hospitalisatie van één maand. Meer zelfs, het medisch document vermeldt bovendien uitdrukkelijk en daarmee overeenstemmend dat de vader van verzoeker werd opgenomen en er één maand heeft verbleven na de operatie. Het feit dat de vader van verzoeker werd ontslagen uit dat bepaalde ziekenhuis op dat ogenblik, betekent niet dat de vader van verzoeker niet meer in het ziekenhuis zou kunnen liggen op het ogenblik van het gehoor bij het CGVS. Dat gaat niet op. De stempel van het Khadimiya ziekenhuis op het attest van verblijf van één maand in het ziekenhuis van al-Mansour dient in dat licht gezien te worden. De authenticiteit van deze documenten dient om deze redenen niet in twijfel getrokken en de verklaringen van verzoeker dienaangaande zijn dus niet ongeloofwaardig.

Verzoeker is, na deze ernstige aanslag bij zijn handelszaak met een aantal dodelijke slachtoffers en licht en zwaar gekwetsten, volgend op de ruzie en oproepingsbrief, in allerijl ondergedoken bij een bevriende handelaar, A.(...), en is kort nadien gevlucht naar België. Met politieke vaststellingen en schaderegeling heeft verzoeker zich niet meer ingelaten. Dat was wel het minste van zijn zorgen gezien de enorme vrees die bij hem was ontstaan en de vervolgingen die zich zonet en zo dichtbij had gemanifesteerd. Om dezelfde redenen is verzoeker ook niet op de hoogte van verslagen in de media over deze aanslag zoals op tv en in de kranten.

Het CGVS meent dat ook de verklaringen die betrekking hebben op de aanslag aanleiding zouden geven tot ernstige twijfels over de geloofwaardigheid.

Verwerende partij vindt dat het weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker onmiddellijk is ondergedoken na de aanslag in plaats van, wetende dat zijn vader daar was, onmiddellijk naar de handelszaak te zijn gegaan om zich van de situatie te vergewissen. Verzoeker vindt dit niet meer dan aannemelijk dat hij meteen is ondergedoken. Op een andere manier handelen zou betekenen dat hij zich vrijwillig naar het hol van de leeuw zou begeven. Men kan dus veeleer de bal terugkaatsen naar verwerende partij. Het is nu net zeer plausibel dat iemand zich terugtrekt uit een dergelijke risicosituatie, en deze vrees blijkt des te meer daar verzoeker zelfs niet naar zijn vader durfde toe te gaan ,noch zijn meer dan 4 jaar gehouden handelszaak te gaan bekijken. Dit wordt kracht bijgezet door de waarschuwing van de bevriende handelaar uit de buurt, A.(...), dat hij niet naar de zaak mocht komen en moest onderduiken bij hem. Terzijde is er niets vreemd aan het openbaar gerucht dat verzoeker beschuldigd wordt van de aanslag en dat de politie blij zou kunnen hebben gegeven van vervolging lastens verzoeker. Wat moest verzoeker dan wel nog meer nodig hebben om 'aannemelijk' te kunnen onderduiken in termen van het CGVS? In dezelfde redenering van deze prangende vrees dient de (eerder) beperkte kennis van verzoeker over de praktische gevolgen van de aanslag te worden beoordeeld. Het is niet abnormaal dat verzoeker daar de handelswaar in zijn vlucht zonder meer heeft achtergelaten, dat hij de eigenaar niet heeft gecontacteerd en volledig op de achtergrond is gebleven, dat het geen zorg was voor hem in die situatie om afspraken te maken over de herstelling. Verzoeker was uiteraard alleen bezig met zijn eigen leven veilig te stellen en alle gevaren op ontdekking, vervolging en gericht geweld te schuwen. De beweerde stijdigheid die het CGVS aanhaalt met betrekking tot de (scan van de) huurovereenkomst is zeer pover. Dat verzoeker niet exact op de hoogte is wie de herstelling aan het huurpand moet doen, zoals gezegd een materie die hem geen zorg was op dat ogenblik, is helemaal niet strijdig met deze huurovereenkomst, doch enkel een gebrek aan kennis van een detailclausule van een juridische akte. Welke gemiddelde mens kent nu alle clausules van zijn huurcontract? Het CGVS knoopt hier gevolgen aan vast die redelijkerwijze veel te ver gaan. Deze argumentatie kan niet gevolgd worden.

Voorts verwijt het CGVS aan verzoeker dat zijn verklaringen aangaande de inval van het Mehdileger in zijn ouderlijke huis en de daaraan gekoppelde ontvoering van zijn broer, niet overtuigend zijn. Dat verzoeker niet eenduidig weet of zijn ouders naar de politie stapten of niet naar aanleiding van deze verdrijving uit hun huis en de verdwijning van zijn ene broer, is niet dermate bijzonder. In het kader van de bedreigende gebeurtenissen is het allerm minst vreemd dat verzoeker en wellicht zijn ouders ook, uit angst niet naar de politie durfden stappen op gevaar af van nog meer problemen. Bijvoorbeeld is het goed mogelijk dat zijn andere broer

ook zou worden meegenomen door het Mehdileger als reactie op een melding of klacht bij de politie door de familie.

Het CGVS meent dat daarbij ook nog de algemene geloofwaardigheid van verzoeker is aangetast door ongerijmdheden in zijn verklaringen.

De allereerste aanzet van de problemen van verzoeker is in 2008 gezet door de opstart van zijn handelszaak, een vrouwenschoenenwinkel, waar (ook) ongesluisde vrouwen over de vloer kwamen, en de seksuele relatie met de vrouw van een overheidsambtenaar. Toen was dit nog niet duidelijk dat dit tot de verregaande problemen zou leiden zoals dit in het geval van verzoeker geweest is zoals hierboven

omschreven. Dit is de eigenlijke betekenis die aan de zinsnede van verzoeker moet worden gehecht dat zijn probleem in 2008 begon.

Wat betreft de zonet vermelde relatie van verzoeker met een klante van zijn handelszaak ziet verzoeker niet in wat hier niet overtuigend aan zou zijn. Het dient herhaald dat dit louter een seksuele relatie betrof en zeker geen diepgaande emotionele liefdesrelatie. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker niet zo heel veel weet over deze vrouw. Dat de vergezellende lijfwachten van deze klante op de wacht staan aan de ingang van zijn winkel, terwijl de seksuele interactie aan de gang was op de bovenverdieping tussen verzoeker en deze klante, is redelijkerwijze niet onwaarschijnlijk. Het beginsel is dat de lijfwachten heel de tijd in haar buurt moesten blijven, hetgeen ook zo was, en niet impliceerde dat zij ook werkelijk overal meegingen in privévertrekken als de vrouw van deze overheidsambtenaar dat niet wilde en andere instructies gaf.

Feit is dat verzoeker wel degelijk al problemen met het Mehdileger heeft vermeld in de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ. Verzoeker verklaarde zo dat de leden van het Mehdileger veel macht zouden hebben. Op het ogenblik van deze vragenlijst bij de DVZ is het overigens niet de bedoeling dat verzoeker volledig en uitvoerig in detail treedt over zijn asielrelaas. Zo blijkt dat goed als alle overige elementen wel werden aangehaald.

Wat er ook van zij, het feit dat een gegeven tijdens een verhoor niet vermeld werd en tijdens een ander verhoor blijkbaar wel wordt vermeld, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Ook al zouden de verklaringen dan nog enigszins wisselend lijken, quod non, dit kan op zich nog niet de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag stellen.

Het is juist dat verzoeker vooreerst de effectieve bewijslast draagt van een "gegronde vrees tot vervolging" in zijn hoofde, doch:

"De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging."

Indien geen of onvoldoende overtuigend bewijsmateriaal wordt voorgelegd, zal de erkenning afhangen van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. Daarbij kunnen de verklaringen "een voldoende bewijs (...) zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn".

Voor de volledigheid merkt verzoeker nog op dat het geheel van omstandigheden - met name de ruzie met een naburige handelaar die lid is van het Mehdileger, de brief van het Mehdileger om verzoeker te laten horen, de bomaanslag die voor zijn winkel werd gepleegd en waarbij zijn vader en zijn seksuele partner, de vrouw van een overheidsambtenaar,

verwondingen opliep en haar 3 lijfwachten om het leven kwamen, de inval van het Mehdileger in zijn ouderlijke huis, de verdrijving van zijn familie en het ontvoeren van zijn ene broer enz. - de aanleiding vormde voor zijn vlucht. Het gewicht van elk van deze elementen afzonderlijk is daarbij niet doorslaggevend. Het heeft geen zin dit uiteen te rafelen en alleen te focussen op wat de concrete vluchtaanleiding nu wel was en hoeveel gewicht verzoeker persoonlijk aan elk van deze afzonderlijke elementen geeft. De elementen liggen uiteraard in het verlengde van elkaar.

Aan de gegronde vrees voor vervolging van verzoeker kan derhalve niet meer getwijfeld worden op grond van zijn verklaringen en de staving daarvan door stukken.

De documenten die verzoeker neerlegde zouden de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals gezegd ondersteunen en staven de aangedragen documenten de verklaringen van verzoeker en vormen zij daarmee een mogelijk, geloofwaardig en samenhangend geheel. Verzoeker betwist met klem de stellingen van het CGVS die vraagtekens plaatsen bij de authenticiteit van sommige stukken. Over de elementen die strikt genomen niet door documenten worden gestaafd, heeft verzoeker gedetailleerde en consistente verklaringen afgelegd. Zijn verklaringen zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. Verder heeft verzoeker alles gedaan in zijn macht om alle nuttige documenten voor het CGVS aan te brengen. Hierboven is vast te komen staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd (art. 57/7ter Vreemdelingenwet).

■ Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij haar onderzoek, beoordeling en het nemen van de beslissing zoals uiteengezet.

■ Minstens schaadt zij hiermee de motiveringsplicht door deze punten niet te vermelden of beargumenteren in de bestreden beslissing.

2.1.2. Tweede onderdeel : Weigering van subsidiaire bescherming : schending van art. 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.2.1. Schending van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in art. 62 van de Vreemdelingenwet, minstens van de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vraagt bovendien ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het "reëel risico op ernstige schade" in zijn hoofdte bij een gedwongen terugkeer.

Verwerende partij schendt in de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht door op geen enkele manier nader te verduidelijken waarom verzoeker nu precies niet in aanmerking komt.

Het CGVS zegt bovendien dat verzoeker zelf 'geen elementen' aanvoert die zouden wijzen op een 'individueel risico' in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Dit valt niet te begrijpen, aangezien verzoeker tal van elementen aanreikt die duiden op een ernstig individueel risico in zijn hoofdte op willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict te Bagdad in Irak. Bovendien haalt verzoeker menige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Irak op doodstraf of executie naast onmenselijke en vernederende behandeling of besaffing. Dit wordt blijkbaar niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht en beoordeeld, zoals nochtans mag worden verwacht van het CGVS. Derhalve schendt de CGVS hiermee tevens de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk daartegen een degelijk verweer te voeren.

2.1.2.2. Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet voorziet nochtans het volgende:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstof us wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn lgnd van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

(eigen onderlijning)

Voor burgers uit Bagdad en Centraal-Irak zou er volgens het CGVS actueel geen reëel risico bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Zodoende zou er voor deze burgers in het algemeen actueel geen reëel risico bestaan op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien zou verzoeker zelf geen elementen aanvoeren die zouden wijzen op een individueel risico zoals vervat in deze definitie van subsidiaire bescherming.

Bij een terugkeer naar het land van herkomst dreigt verzoeker terecht te komen in een situatie waarin hem ernstige schade wordt aangedaan, zoals reeds gesteld. Verzoeker riskeert meer bepaald van zijn leven te worden beroofd of het slachtoffer te worden van ernstige geweldplegingen en bedreigingen in Irak. Gezien de reeds vermelde geuite bedreigingen, de dreigbrief van het Mehdileger, de bomaanslag en de inval in het ouderlijk huis van verzoeker met de ontvoering van zijn ene broer, loopt hij ook het risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze situatie is des te prangender aangezien de toestand meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is en zo blijkt dit ook uit de informatie die het CGVS aanbrengt.

Minstens dreigt hetzelfde risico tegen verzoeker 'persoonlijk' gericht met betrekking tot zijn leven en fysieke integriteit, ook al zou dat worden losgekoppeld van het algemeen kader van een gewapend conflict dat willekeurig geweld tot gevolg heeft. Ook op 'individueel' niveau ondergaat verzoeker eenzelfde reëel risico op doodstraf, executie of onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al zou het risico rondom Bagdad, in Centraal-Irak, voor de doorsnee burger verlaagd zijn, dan nog wordt dit gestaafd door het individuele vluchtverhaal van verzoeker.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht blijkt dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Er kan opnieuw daarnaar worden verwezen. Verzoeker heeft in Bagdad aldus reeds een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ondergaan.

Kortom zal verzoeker bij een de terugkeer naar Irak haast noodzakelijkerwijze worden onderworpen aan de doding of executie, minstens onmenselijke of vernederende behandeling, al dan niet in het kader van willekeurig geweld bij een gewapend conflict.

Er zijn dus wel degelijk elementen voorhanden in hoofde van verzoeker die aanhaken bij de criteria van het statuut van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er mag dan ook worden aangenomen dat deze reële vrees op ernstige schade boven het hoofd van verzoeker hangt.”

2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De bewering van verzoeker als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U hebt het Commissariaat-generaal er immers

niet van overtuigd dat u of uw familie gevisieerd worden door het Mehdileger, noch van uw bewering dat er een aanslag gepleegd werd op uw zaak en dat u daarvoor onder verdenking zou staan.

Wat betreft uw bewering dat u gevisieerd wordt door het Mehdileger zijn er verschillende elementen in uw relaas die de geloofwaardigheid daarvan ondermijnen.

Zo verklaart u dat u op 20 oktober 2011 ruzie maakte met een handelaar die zijn zaak in de buurt had. Het is echter in de Iraakse context weinig geloofwaardig dat u, hoewel u zou hebben geweten dat deze man tot het Mehdileger zou behoren en hoewel u zelf zegt dat het Mehdileger erg gevaarlijk is, toch beledigingen hebt geuit aan het adres van deze man en zelfs aan het adres van M.A.-S.(...), de oprichter van het Mehdileger. Geconfronteerd met de vraag waarom u dit toch deed, ontwijkt u de vraag. Wanneer geconfronteerd wordt met de opmerking dat u beseft moet hebben dat het gevaarlijk is het Mehdileger te beledigen, zegt u alleen dat u kwaad was en verwijst u naar uw verdwenen broer en uw vader die in het ziekenhuis zou verblijven. U kunt alleen zeggen dat u kwaad was (CGVS p. 22). Hiermee kunt u echter niet volledig uitklaren waarom u zo onvoorzichtig zou zijn geweest het Mehdileger te beledigen. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde ruzie.

Wanneer u spreekt over de brief die u twee dagen na deze ruzie zou hebben ontvangen, zijn er opnieuw elementen die de geloofwaardigheid daarvan aantasten. Zo verklaart u dat u een oproepingsbrief kreeg van het kantoor van M.A.-S.(...) (CGVS p. 9). Wat betreft dit document moet vooreerst gesteld worden dat het feit dat het niet gedateerd is en het feit dat in deze brief helemaal niets concreet over uw zaak vermeld staat, de bewijskracht van dit document sterk reduceren. Dit is des te meer het geval gezien het feit dat u geen origineel document kan neerleggen. U verklaart immers dat u de versie die u tijdens uw gehoor voorlegt zo gekregen heeft (CGVS p. 17-18). Deze versie is echter duidelijk een kopie. Er moet opgemerkt worden dat het door u neergelegde document door eenieder kan worden opgesteld. Het document dat u neerlegt als zijnde de oproepingsbrief en waarin uw naam wordt genoemd, is bovendien niet aan u gericht, maar aan een ander bureau van de Sadr-beweging (zie vertaling van het stuk in het administratief dossier). Het lijkt derhalve niet plausibel dat men deze brief naar u zou verstuur hebben. U verklaart verder ook dat, als men een dergelijke brief ontvangt, men zich binnen de twee of drie dagen moet melden bij het kantoor van de Sadr-beweging (CGVS p. 21). Ook dat staat echter niet in het door u neergelegde document vermeld. Deze brief vertoont helemaal niet de kenmerken van een oproepingsbrief maar stelt enkel dat de lokale afdeling van het Mehdileger maatregelen zou moeten nemen om u te verhoren. U kon uit deze brief dus helemaal niet concluderen dat u zich binnen de twee of drie dagen naar het kantoor van het Mehdileger zou moeten begeven. Er kan dan ook al bij al geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document.

Wat betreft de aanslag op uw winkel, de kern van uw asielrelaas, zijn er eveneens elementen die de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengen.

Vooreerst legt u geen enkel bewijsstuk neer dat voldoende gewicht heeft om uw beweringen te staven. U legt een USB-stick neer waarop twee filmpjes staan die volgens u beelden van de aanslag zijn maar die beelden zijn dermate onduidelijk, dat zij niet als bewijsmateriaal kunnen dienen voor de door u beweerde aanslag. Er is immers geen ontploffing te zien, uit de beelden blijkt niet dat het om een schoenenwinkel gaat, er is niet te zien wie er gewond zou zijn geraakt door welke oorzaak, noch wie degenen zijn die te hulp zouden komen. U legt tevens een medisch document neer waaruit zou moeten blijken dat uw vader na een explosieaanslag in al-Mansour naar het ziekenhuis werd gebracht. Dit document vertoont echter onregelmatigheden die afbreuk doen aan de bewijskracht ervan. Het document vermeldt dat uw vader in het ziekenhuis van al-Mansour werd opgenomen, er één maand heeft verbleven na de operatie en vervolgens het ziekenhuis verliet. Het draagt echter de stempel van het ziekenhuis van al-Khadimiya. Het document oogt verder alles behalve professioneel, zo worden noch de datum van opname noch de datum van ontslag erin vermeld. Het is verder merkwaardig dat in het document wordt gesteld dat uw vader het ziekenhuis een maand na de operatie verliet terwijl u daarentegen beweert dat uw vader nog steeds in het ziekenhuis verblijft (CGVS, p. 10, 24, 27). U verklaart wat dat betreft dat uw vader werd overgeplaatst naar het ziekenhuis van Khadimiya (CGVS, p. 23). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat het attest dan niet deze overplaatsing zou vermelden. Er zijn dus ernstige twijfels betreffende de authenticiteit van dit document, die ook afstralen op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U hebt geen andere documenten of bewijsstukken neergelegd die uw verklaringen over de door u aangehaalde aanslag kunnen ondersteunen, hoewel men zou mogen verwachten dat minstens de politie officiële vaststellingen zou hebben gedaan op de plaats van het gebeuren en dat er briefwisseling zou bestaan betreffende de schaderegeling met de

eigenaar van het gebouw. Uw verklaring voor het feit dat u geen dergelijk document of bewijsstuk kan neerleggen, namelijk dat uw vader in het ziekenhuis ligt, uw broers jonger zijn dan u en u zelf het land verlaten heeft, volstaat niet om te rechtvaardigen waarom u niet meer bewijsstukken kan voorleggen. U bent nochtans in de mogelijkheid om contact op te nemen met uw familie in Irak (CGVS p. 26). U kan ook niets vertellen over eventuele verslagen van de Iraakse media verslag over de door u beweerde aanslag op uw zaak. U weet niet of er bericht is geweest op TV of in de kranten over deze aanslag (CGVS p. 24). Het is weinig waarschijnlijk dat, indien uw zaak werkelijk het doelwit was geweest van een aanslag, u noch uw familieleden in Irak zouden weten of hierover verslag was gedaan in de media. Er kan niet worden geconcludeerd dat u aan de bewijslast in deze hebt voldaan.

Uw verklaringen die betrekking hebben op de aanslag geven ook aanleiding tot ernstige twijfels over de geloofwaardigheid.

Zo komt het weinig aannemelijk over dat u, toen u vernam dat er een aanslag was gepleegd op uw winkel onmiddellijk zou zijn ondergedoken in plaats van, wetende dat uw vader daar was, onmiddellijk naar de zaak te zijn gaan om u van de situatie te vergewissen. U stelt dat uw vriend, A.(...), u op het moment van de aanslag telefoneerde om u te zeggen dat u niet naar de zaak mocht komen en moest onderduiken bij hem thuis (CGVS, p. 16). Ook dat kan echter niet overtuigen als verklaring voor uw vreemde gedrag. Waarom zou uw vriend, die een winkel nabij de uwe had, immers niet willen dat u naar de winkel kwam kijken? U beweert daarover dat uw vriend had vernomen dat de politie u beschuldigde van de aanslag (CGVS, p. 25). Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat uw vriend op dat moment al door de politie zou zijn geïnformeerd over het feit dat zij u zouden verdenken de schuldige te zijn voor deze bomaanslag. Meer nog, het komt onwaarschijnlijk over dat de politie uw vriend hierover zou op de hoogte stellen. Bovendien kan uit uw verklaringen niet worden geconcludeerd dat u van de aanslag verdacht zou zijn geworden. Wanneer immers doorgevraagd wordt over hoe u dit te weten bent gekomen, blijkt dat de politie die na de door u beweerde aanslag ter plaatse zou zijn gekomen, simpelweg zou gevraagd hebben waar de eigenaar van de zaak was (CGVS p. 25-26). Uit deze vraag kan niet worden afgeleid dat men u van de aanslag verdacht. Het lijkt ook onwaarschijnlijk dat men u van de aanslag zou kunnen verdenken terwijl uw eigen vader in de zaak stond. Dat de politie volgens uw verklaringen, u stelt niet eens te weten of ze ooit bij u thuis zijn geweest (CGVS, p. 25), nooit verdere interesse betoonde voor uw persoon ontkracht de these dat u in verdenking zou zijn gesteld trouwens volledig. Meer nog, dat u geen weet heeft van enige poging van de politie om u te horen in deze zaak ondergraft de geloofwaardigheid van het gebeuren zelf. Het zou immers maar logisch zijn dat men de uitbater zou willen spreken in zulk een geval.

Ook uw verklaringen over de gevolgen van de aanslag voor uw winkel zelf, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Wanneer u gevraagd wordt wat er na de aanslag met de zaak gebeurde, verklaart u enkel dat niemand naar de zaak ging. Gevraagd wat er met de resterende handelswaar is gebeurd, zegt u dat die daar is gelaten. U voegt toe dat u het niet weet. De eigenaar van het pand zou u niet gecontacteerd hebben. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u en de eigenaar toch afspraken over de huur en over de verzekeringen moeten hebben gemaakt, verklaart u dat de aanslag niet uw ding was. Wanneer u gevraagd wordt naar afspraken over de herstelling van de zaak, ontwijkt u de vraag en zegt dat de zaak niet belangrijk was, dat u uw eigen leven kon redden. Gevraagd wie de onkosten moest betalen, die gemaakt werden door de ontploffing, verklaart u dat u het niet weet. U verklaart dat de eigenaar zijn zaak mag herstellen (CGVS p. 24). Al bij al bent u bijzonder slecht op de hoogte van de gevolgen van de ontploffing voor uw zaak. Uw antwoorden dat u het niet weet en dat de eigenaar zelf zijn zaak mag herstellen, zijn strijdig met de door u neergelegde (scan van de) huurovereenkomst, waarin gesteld wordt dat u als huurder de verantwoordelijkheid hebt om het pand zonder gebreken in te leveren aan de eigenaar. Anderzijds kan aan het door u neergelegde document weinig bewijskracht worden gegeven, gezien het feit dat het volgnummer, het adres van het pand, de data van de verhuur, en de grootte van de schadevergoeding niet zijn ingevuld. Zodoende wordt zelfs uw bewering deze zaak te hebben uitgebaat zeer twijfelachtig. Wat betreft de beweerde inval van het Mehdileger in uw ouderlijke huis en de daaraan gekoppelde ontvoering van uw broer, zijn uw verklaringen weerom niet overtuigend. Zo komt het onwaarschijnlijk over dat het Mehdileger een half jaar zou wachten om uw familie te verdrijven in de hoop dat u zou terug naar huis keren (CGVS, p. 26). Ook uw bewering dat uw ouders u geen verdere informatie over de verdwijning van uw broer zouden hebben willen geven, komt weinig aannemelijk over (CGVS p. 26-27). Uw bewering dat het Mehdileger uw broer per ongeluk zou hebben meegenomen, denkende dat u het was, is ook weinig geloofwaardig (CGVS, p. 27). Verder is het frappant dat u niet eens eenduidig weet te zeggen of uw ouders naar de politie stapten of niet. U beweert eerst het niet te weten en zegt dan dat ze niet durven gaan uit angst dat in dat geval uw andere broer ook zou worden meegenomen (CGVS, p. 27). Bovenal komt het niet

aannemelijk over dat het Mehdileger uw familie uit hun huis zou zijn komen verdrijven maar wel toelaten dat ze in het huis van de burens blijven wonen (CGVS, p. 9). Het komt in dat kader niet geloofwaardig over dat het Mehdileger rekening zou houden met de leeftijd en de gezondheidssituatie van uw ouders, en daarom een beetje zouden wachten om hen daadwerkelijk uit de wijk te verdrijven (CGVS, p. 10). De geloofwaardigheid van deze beweerde gebeurtenis kan overigens niet worden los gezien van de geloofwaardigheid van de eerdere problemen die u stelt te hebben gehad met het Mehdileger.

Uit het bovenstaande blijkt reeds dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de door u beweerde aanslag en de gebeurtenissen die het gevolg daarvan zouden zijn, problematisch is. Aan de bewijsstukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas kan nauwelijks bewijskracht worden gegeven. Hierbij komt nog dat ook uw algemene geloofwaardigheid aangetast is door ongerijmdheden in uw verklaringen.

Zo verklaarde u in de op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevulde vragenlijst van het CGVS dat uw zaak in oktober 2008 vernietigd werd (vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS vermeldt u aan het begin van het gehoor reeds dat deze tijdsaanduiding foutief is, en dat de aanslag op 28 oktober 2011 was. Als verklaring voor deze vergissing zegt u dat uw probleem in 2008 begon. Nergens uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat u voor oktober 2011 problemen had. Bovendien stelde u op DVZ 'jarenlang' ondergedoken te hebben geleefd alvorens Irak te hebben verlaten, hetgeen helemaal afbreuk doet aan de uitleg voor de eerder genoemde tegenstrijdigheid.

Voorts rept u in de vragenlijst met geen woord over de door u beweerde relatie tussen u en de vrouw van een overheidsambtenaar, die in 2008 zou begonnen zijn (zie vragenlijst, vraag 5). Buiten het feit dat u weinig weet over de vrouw met wie u jarenlang een seksuele relatie zou hebben gehad, is het niet waarschijnlijk dat deze vrouw meer dan één keer per maand met drie lijfwachten uw schoenenzaak zou hebben bezocht, waarbij zij ongeveer eens per maand met u naar de bovenverdieping trok om daar seks met u te hebben, en dat terwijl de drie lijfwachten buiten voor de zaak zouden wachten, waarbij zij andere klanten de toegang tot de zaak zouden ontzeggen (CGVS p. 6-7). Gevraagd of de lijfwachten heel de tijd in haar buurt moesten blijven, beaamt u dit. Gevraagd of de lijfwachten dan niet in actie kwam, verklaart u simpelweg dat zij de lijfwacht gevraagd zou hebben buiten te blijven (CGVS p. 7). Ook uw opmerking dat u niet verliefd was op deze vrouw maar inging op haar avances om te vermijden dat zij u vals zou beschuldigen bij haar lijfwachten is vergezocht (CGVS p. 5). Al bij al overtuigen uw verklaringen over uw seksuele relatie met deze vrouw niet.

Verder spreekt u in de vragenlijst slechts terzijde over het Mehdileger wanneer u gevraagd wordt naar problemen van algemene aard. U vermeldt problemen met het Mehdileger en zegt daarbij dat zij veel macht hebben (vragenlijst, vraag 8). Op het CGVS daarentegen beweert u persoonlijke problemen met het Mehdileger te hebben gekend. Meer nog, u zou vermoeden dat deze problemen de reden waren voor de bomaanslag op de winkel (CGVS, p. 21). Ook deze tegenstrijdigheid tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Uw geloofwaardigheid wordt verder op de helling gezet door uw tegenstrijdige en incorrecte verklaringen over uw identiteitsdocumenten. Zo beweert u bij de DVZ initieel nooit een paspoort te hebben gehad. U zou met een vals Belgisch paspoort hebben gereisd (verklaring DVZ vraag 21). Later bij de DVZ verklaart u echter met uw eigen paspoort van Irak naar Syrië te hebben gereisd, van waaruit u met een vals Belgisch paspoort doorreisde (verklaring DVZ vraag 35). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt of u ooit een eigen paspoort had in Irak, verklaart u dat u er één had. geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u nooit een eigen paspoort had, verklaart u dat u er wel één had, maar dat u het niet gebruikt heeft om naar België te komen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring dat u uw paspoort gebruikt zou hebben om naar Syrië te reizen, ontkent u dat. Gevraagd waarom u eerder beweert had met uw eigen paspoort naar Syrië te zijn gereisd, zegt u dat u bang bent dat de DVZ u terug naar Irak zou sturen omdat u over uw paspoort hebt gesproken. Hiermee kan u echter de tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw paspoort niet uitklaren. Ook over het valse paspoort waarmee u gereisd zou hebben legt u tegenstrijdige verklaringen af. Waar u op DVZ beweert dat het een vals Belgisch paspoort was, verklaart u op het CGVS dat het een vals Pools paspoort was. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat u het niet meer weet. Dit antwoord kan de tegenstrijdigheid niet op afdoende wijze uitklaren.

Over uw identiteitskaart zegt u dat u deze in België verloren bent. U verwijst daarbij naar een document, opgesteld door de Belgische politie, waarin u aangifte doet van een verloren document

(CGVS p. 18). In dit document wordt echter enkel gewag gemaakt van een verloren 'bijlage 26', niet van een identiteitskaart, wat opnieuw afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en in het licht van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet., dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw nationaliteitsbewijs en uw kaart van woonst ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke hier niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Hierbij dient er op te worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

2.7.1. Wat betreft het motief dat het in de Iraakse context weinig geloofwaardig is dat hij beledigingen zou hebben geuit aan het adres van een man van wie hij wist dat deze tot het Mehdileger zou behoren en zelfs aan de oprichter van dat leger, doet verzoeker in essentie gelden dat dit gebuerde in de emotie van een oploeiende ruzie, dat hij niet stilstond bij de mogelijke gevolgen voor hemzelf en zijn familie en dat zijn handelingen niet kunnen worden beoordeeld aan de hand van de maatstaf van de abstract en voortdurend rationele persoon.

2.7.2. De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij kennis had van de macht van het Mehdileger en van de betrokkene werd gezegd dat hij er lid van was, dat hij een lang kleed droeg en een baard, en dat verzoeker zich ervan bewust was dat hij niet bij de autoriteiten kon gaan klagen, omdat het Mehdileger machtig is en overal geïnfilteerd is (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 22). Zelfs ervan uitgaande dat de ruzie tussen verzoeker en de betrokken winkelier inderdaad hoog opliep en de emoties de bovenhand namen, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij zelfs dan zich ervan bewust zou moeten zijn geweest welk risico hij -in de door hem geschetste Iraakse context- nam door beledigingen te uiten aan de betrokkene, het Mehdileger en zijn oprichter. Verzoekers uiteenzetting doet daar niet anders over denken.

2.8.1. Wat betreft de oproepingsbrief van het kantoor van M.A.-S.(...) stelt de verwerende partij vast dat de brief niet gedateerd is, dat er geen concrete gegevens over verzoekers zaak in vermeld zijn, dat het een kopie is, dat het document door iedereen kan zijn opgesteld, dat de brief niet aan verzoeker is gericht maar aan een ander bureau van de Sadr-beweging, dat het dus niet plausibel is dat de brief naar verzoeker zou zijn verstuurd, dat de brief niet de kenmerken vertoont van een oproepingsbrief maar dat enkel wordt gesteld dat maatregelen zouden moeten worden genomen om verzoeker te verhoren, dat verzoeker uit deze brief helemaal niet kon concluderen dat hij zich binnen de twee of drie dagen naar het kantoor van het Mehdileger moest begeven, en om al deze redenen geen geloof kan worden gehecht aan het document.

2.8.2. Verzoeker stelt daartegenover dat hij niet vertaalde wat in het stuk stond toen hij zei dat hij zich binnen de twee of drie dagen moest melden, doch enkel stelde dat dat dit doorgaans het geval is, en dat hij dus slechts zijn persoonlijke bevinding meegaf. Verzoeker kan hierin worden bijgetreden, maar evenzeer dient te worden vastgesteld dat hij de andere bevindingen omtrent het kwestieuze document niet weerlegt, zodat deze onverminderd overeind blijven en tot de conclusie nopen dat er geen bewijskracht aan kan worden verleend.

2.9. Verzoeker is het in het algemeen oneens met de bevinding van de verwerende partij dat er geen enkel bewijsstuk is dat voldoende gewicht heeft om zijn beweringen te staven. Hij benadrukt dat hij diverse stukken heeft aangebracht die zijn beweringen staven, kracht bijzetten of minstens ondersteunen en gaat over tot een eigen beoordeling ervan. In zoverre verzoeker, naast een kopie van een oproepingsbrief, een scan van twee attesten in verband met de aankoop van schoenen en een scan van de huurovereenkomst neerlegde, wijst de Raad erop dat het standpunt van de verwerende partij in haar nota, met name dat gekopieerde en gescande documenten gemakkelijk te vervalsen zijn en geen bewijswaarde hebben, betrekking heeft op alle scans en afbeeldingen op de USB-stick die door verzoeker werd voorgelegd. Overigens werden deze afbeeldingen van attesten wel degelijk in de bestreden beslissing opgesomd en oordeelde de verwerende partij dat verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegde om zijn beweringen te staven. Verzoeker brengt thans in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten aan die erop zouden wijzen dat de bedoelde documenten, in weerwil van wat de verwerende partij stelde, zeer zeker wél bewijskrachtig zouden zijn. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zouden zijn geschonden is dan ook geenszins aangetoond.

2.10. Verzoeker betwist voorts niet dat *“niet alle opgesomde factoren te zien zijn”*, en houdt voor dat het desalniettemin, naast de andere bewijsstukken en verklaringen, een aanwijzing is van de gepleegde aanslag, maar gaat eraan voorbij dat die andere bewijsstukken evenmin enige bewijskrachtige waarde hebben.

2.11.1. Wat betreft het medisch attest van zijn vader en de zeer pertinente bevindingen van de verwerende partij desbetreffend, doet verzoeker gelden dat de door hem geschetste chronologie van de feiten zijn weerslag vindt in de data die op het document staan vermeld en dat het feit dat zijn vader werd ontslagen uit dat welbepaalde ziekenhuis niet betekent dat hij niet meer in het ziekenhuis zou kunnen liggen op het ogenblik van het gehoor bij de verwerende partij. De stempel van het Khadimiya ziekenhuis op het attest van verblijf van één maand in het ziekenhuis van al-Mansour moet in dat licht worden gezien. Er is dan ook, aldus verzoeker, geen reden om het document in twijfel te trekken.

2.11.2. Verzoekers argumenten overtuigen niet: zoals de verwerende partij terecht stelde, oogt het document niet professioneel, nu noch de datum van opname, noch de datum van ontslag erop werd vermeld. Dat het document zou zijn gedateerd op 30 november 2011 doet daaraan geen afbreuk. Voorts is het niet aannemelijk dat het attest, dat betrekking heeft op de opname van verzoekers vader in het ziekenhuis van al-Mansour en zijn ontslag één maand na de operatie, de stempel draagt van een ander ziekenhuis. Indien het al zo zou zijn dat verzoeker later werd opgenomen in het ziekenhuis waarvan de naam op de stempel figureert, kan niet worden aangenomen dat het attest de informatie over de nieuwe ziekenhuisopname niet zou vermelden. De motivering met betrekking tot dit document blijft dan ook onverminderd overeind.

2.12.1. Omtrent de houding van verzoeker na de aanslag op zijn winkel, de niet –plausibele verklaringen daarover en het feit dat hij niet kan zeggen wat er daarna met de zaak gebeurde, zoals uitgebreid geschetst in de bestreden beslissing, doet hij thans gelden dat hij onmiddellijk is ondergedoken en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij zich vrijwillig in het hol van de leeuw zou begeven, temeer nu een handelaar uit de buurt hem verwittigde dat hij niet naar de zaak moest komen. Verder is er niets vreemd aan het openbaar gerucht dat verzoeker beschuldigd werd van de aanslag. Het is in die optiek ook niet eigenaardig dat hij alles heeft achtergelaten en de eigenaar van het pand niet heeft gecontacteerd. Welke gemiddelde mens weet overigens welke clausules er in zijn huurcontract staan, zo stelt verzoeker nog.

2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, dat die verklaringen in de bestreden beslissing op een pertinente wijze werden beoordeeld en dat hij geen concrete argumenten aanbrengt tegen deze beoordeling. Derhalve blijft ze onverminderd overeind, met dien verstande dat het motief met betrekking tot de clause in het huurcontract van verzoeker overtollig is, nu geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit contract om de in de bestreden beslissing vermelde redenen.

2.13.1. Verzoeker betoogt dat het niet bijzonder is dat hij niet eenduidig weet of zijn ouders naar de politie stapten of niet naar aanleiding van hun verdrijving uit hun huis en de verdwijning van zijn ene broer, omdat zij uit angst niet naar de politie durfden te stappen. Het is goed mogelijk dat zijn andere broer na een klacht ook zou worden meegenomen door het Mehdi-leger.

2.13.2. Verzoekers verklaringen volstaan niet, nu het hem precies wordt verweten eerst te hebben beweerd niet te weten of zijn ouders naar de politie stapten, en dan weer dat ze uit angst niet durfden te gaan. Het volstaat niet dat verzoeker nu verwijst naar één versie van zijn verklaringen om de desbetreffende motivering te ontwichten. Daarbij komt nog dat hij alle andere opmerkingen die de verwerende partij in dezelfde context maakte om te besluiten dat zijn verklaringen omtrent de inval van het Mehdi-leger en de ontvoering van zijn broer ongemoeid laat, zodat ze, pertinent als ze zijn, onverminderd door de Raad worden bijgetreden.

2.14.1. Aangaande de incoherenties tussen verzoekers verklaringen in de vragenlijst die werd ingevuld bij de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, en zijn verklaringen op het CGVS anderzijds, voert verzoeker aan dat het feit dat een gegeven tijdens een verhoor niet vermeld werd en tijdens een ander verhoor blijkbaar wel, niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid zorgt. Hij kan daarin niet worden gevolgd: van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

2.14.2. Verzoeker stelt dat de aanzet van zijn problemen de opstart van zijn zaak in 2008 was, waar hij ongesluisde vrouwen over de vloer kreeg en waar hij een seksuele relatie begon met de vrouw van een overheidsambtenaar, en dat dit de eigenlijke betekenis is die aan de zinsnede moet worden gehecht dat zijn probleem in 2008 begon. Verzoeker gaat daarmee evenwel voorbij dat reeds in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoekers verklaring voor deze vergissing niet voldoet, omdat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken evenzeer verklaarde dat hij voor zijn vertrek uit Irak jarenlang ondergedoken had geleefd, terwijl nergens uit zijn verklaringen bij het CGVS is gebleken dat hij voor oktober 2011 problemen had die een onderduiken zouden hebben genoodzaakt. Daarbij komt nog dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de vrouw met wie hij een seksuele relatie zou zijn begonnen en dat hij thans, in zijn verzoekschrift, daar geen verklaring voor biedt terwijl hij er wel op drukt dat deze relatie een van de oorzaken was van zijn problemen die in 2008 zouden zijn begonnen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden (RvV, nr. 75.712 van 24 februari 2012). De overige motieven in verband met de bezoeken van de vrouw in de aanwezigheid van haar lijfwachten worden door de Raad als overtoollig bestempeld en niet bijgetreden.

2.14.3. Wat betreft de problemen met het Mehdi-leger en de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken nooit repte over persoonlijke problemen met dit leger, stelt verzoeker dat hij wel degelijk had aangehaald dat de leden van het Mehdi-leger veel macht hebben. Dit volstaat uiteraard niet nu hij bij de dienst Vreemdelingenzaken nooit alludeerde op zijn persoonlijke problemen dienaangaande.

2.15. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is de determinerende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten en dat de verwerende partij, op grond van de gegevens van het administratief dossier, genoegzaam kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas en tot het feit dat de door hem bijgebrachte stukken deze geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.16. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.17. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de voormelde wet .

2.18. Waar verzoeker zich, in zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, beroept op de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en stelt dat de toestand in Bagdad nog steeds problematisch is zoals ook blijkt uit de door het Commissariaat-generaal toegevoegde informatie, blijkt dat de bestreden beslissing stelt dat hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is er actueel echter geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont. De bij de nota gevoegde update van 16 juli 2012, die aan verzoeker ter kennis werd gebracht en met betrekking tot dewelke hij ter zitting geen opmerkingen formuleert, noopt geenszins tot een andere conclusie. Uit deze update van de Subject Related Briefing blijkt, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn (tegen bv. sjiiitische gebedsplaatsen, politiediensten, ...) en niet een uiting zijn van willekeurig geweld.

2.19. Verzoeker heeft dan ook niet aangetoond dat in zijn hoofde en reëel risico kan worden aangenomen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het tweede middelonderdeel is evenmin gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS